

Publicerad 2009-08-22 11:53 av HHannaS

Jag är 14 år och rädd för verkligheten, ska det vara så?

Till dig

Orden är så svåra att få ner i rätt ordning och på rätt rad. Vi har det alltid så svårt att säga vad vi egentligen känner och tycker. Jag skriver alltid det jag känner. Jag är rädd för att prata. Höra personens reaktion. Jag gillar att få tysta svar. Svar på papper, unika svar. Då har man mer tid på sig att göra det rätt. Det känns mer rätt. Visst kan man skriva massa strunt på ett papper, men man har ändå lagt ner tid, styrka på skrivningen.

Jag har vänner, massor av underbara människor som bryr sig om mig. Men jag har inte vänner som du. Vänner som skor, som om du skulle kunna välja dem när du tycker det passar bäst. När det passar bäst för just dig.

Och varför är det så? Varför är mänskligheten uppdelad i så otroligt många olika grupper? Varför är det uppdelat som olika land, olika planeter? För varför mår vi dåligt av att befinna oss i skolan med mat och tak över huvudet, när det finns personer som ligger på gatan och svälter ihjäl. Det finns så otroligt många frågor, men nästan inga svar. För hur vi än vrider och vänder på saker och ting, hittar vi aldrig riktigt det svar vi söker.

När dagen beger sig till natt och helgen är inom oss är ni alla ute och har det kul. Men även om jag är där med er, har jag aldrig kul. Och jag är aldrig riktigt med er. Även fast jag går där bredvid er, och jag kollar på er, ler och pratar mer er. Så är jag ändå inte där. Jag är mer som luft, obehaglig luft som är svår att andas in. Och ni andas inte ens in mig, ni håller andan, skjuter undan mig. För hur mycket jag en försökte. Försökte bli en av er, gick det aldrig. Det blev nästan alltid värre, för dem ville aldrig ha mig med, dem tryckte ut mig hårdare. Tacklade mig som på en hockeymatch, problemet var bara att jag inte hade på mig några skydd. Så det blev en hård smäll att ta. Alldeles för hård.

När jag befinner mig med bara några av er tjejer, funkar det oftast bra. Ingen behöver visa upp sig eller göra sig märkvärdig för någon. Alla känner sig trygga och lugna. Ni ser mig, ni låter mig komma in i er bubbla en stund. Det är alltid så mysigt, för just då, är ni er själva. Sen spricker bubblan när en viss person kommer. Hennes röst är alltid så hård, fast ändå så mjuk. Som om hon vill krossa, men märker att det inte går. För att hon vet att hon inte är ensam med mig. Hennes ögon följer varje rörelse jag tar, bara för att se om jag gör något fel hon kan påpeka. Hon lyssnar på varje ord jag sänder ut ur munnen, för om jag säger det minsta fel vill hon skrika på mig, kasta sig över mig och slå sina knytnävar till händer mot mitt sårbara ansikte. Men det är inte sår i ansiktet jag är rädd för. Dem läker med tiden. Det gör där i mot inte de i själen. De finns alltid kvar där längst ner och längst under allt. De väntar bara länge efter den rätta stunden att kasta stenen igenom glaset. Få mina tårar till glas att rinna ner längst mina kinder. De är det jag är rädd för, antar jag.

Du måste ha fattat. Det kan inte ha gått att missa. Mina stunder med er. När alla har låtit mig gå själv, ingen har brytt sig om mig. Och du har inte varit så inne i mig heller. Jag har gråtit över er, slösat onödiga tårar på sättet ni behandlar mig. Flera gånger har det brustit när jag umgåtts med er. Jag har varit tvungen att ljuga flera gånger för att ni inte ska förstå. Förstå hur jag egentligen känner mig. Och jag har aldrig mått dåligt när

jag varit tvungen att ljuga för någon annan. Bara när jag har det för dig. Varför? Ställer jag mig ofta frågan. Och jag har faktiskt inget svar på det. Jag hittar inte så mycket svar på mina frågor nu för tiden. Det kanske beror på att mina frågor är alldeles för svåra.

Sättet jag känner mig när jag rör mig på den ljusröda banan är magisk. När jag befinner mig på banan är mina tankar helt tomma, helt borta. När mitt racket träffar den smutsiga gula bollen och dammet yr om den, känner jag mig hemma. Och när bollen skjuts ifrån mitt racket och kastas iväg känns det bara som jag följer med. Jag följer med och flyger över världen, ser alla där nere, små prickar som rör sig som myror i en myrstack. Ni ser så stressade ut, så otroligt obekväma över vart ni är och vad ni gör. Det är väl egentligen där uppe jag hör hemma, där uppe bland fåglar och moln. Men när bollen sakta byter håll ner igen följer jag med. Det finns inget sätt för mig att stanna kvar, fast jag så gärna vill. Så mina ögonblick blir rätt korta, men alltid magiska. Dem är alltid så otroligt magiska. Det är det jag brukar drömma om, att bo där för evigt. I min alldeles egna värld.

Jag vet inte om de är rädda för mig, jag vet inte om de bara inte gillar mig.

Jag vet inte särskilt mycket.

Men ändå undrar jag varför de beter sig som de gör. Jag har inget annat en varit snälla mot dem, haft respekt för dem, ändå fast jag alltid tyckt de är stora omogna idioter. För det är vad de är, killarna. Jag antar väl att de ska vara så i den här åldern. Men ändå har jag tänkt på att säkert någon av dem inte kommer att växa upp, utan kommer leva så omoget hela livet. Tänk dig ett äppelträd. Ett äppelträd fullt med röda äpplen. Dem är fortfarande sura och små. Det är så det ska vara. Men efter någon månad, faller dem av, faller av mot livet. Tänk då, att du skulle se ett ensamt äpple hänga kvar i trädet, litet och surt, resten av livet.

Ni har aldrig betett er illa mot mig med ord och slag, ni tjejer. Utan ni har alltid gjort mig illa genom att visa att jag inte finns i er värld, att jag inte hör hemma där. Men det kanske jag inte gör, i alla fall inte nu efter allt jag gått igenom. Jag har haft massor av saker att skriva om, jätte mycket saker att tänka på. Ändå kan jag inte tacka er för det. För sakerna jag har tänkt på har fått mig att hulkandes sitta på knä och gråta. Sakerna jag har skrivit ner på papperna har fått mig att minnas, fått mig att minnas och att inte förstå, varför jag inte får umgås med er? Kan du svara på det? Och varför har inte du försökt hjälpa mig? Varför har du bara sett på, sett mig krossas mot asfalten som om ett litet barn kastar en sten mot marken, som sen krossas, krossas i tusen bitar. För jag har verkligen försökt räkna, räkna hur många bitar min kropp är i just nu. Det är sorgligt. Sorgligt att jag inte kan räkna, för jag hittar inte mina fingrar. Mina fingrar att räkna på.

Mitt skådespeleri är unikt. Jag borde verkligen söka in på en teater. För det är mest det jag gör om dagarna, spelar teater. Jag försöker prata så mycket som helst, försöker lyssna och skoja. För när jag sitter själv, när ensamheten tar plats i mig, välkomnar helvetet mig hem. Jag bockar och bugar, låter det ta plats i mig. För hur jag än försöker putta i väg det, hittar det nya ingångar. Så nu orkar jag inte strida i mot det, jag vet att det inte är någon idé. Det är som två olika världar jag lever i, och jag vet inte hur det kan ha tagit plats i mig så mycket. Du tycker säkert jag överdriver, att det inte är så farligt. Men jo, det är det. För jag vet inte hur jag ska ta hand om alla känslor längre, dem trycker ner mig så mycket snart att jag inte kommer kunna andas.

För det har faktiskt gått ett år nu. Ett år sen vi pratade på gympan. Och du sa till mig att du skulle hjälpa mig, hjälpa mig att bli en av er.

Jag vet egentligen inte varför jag skriver det här till dig.

Eller gör jag det?

Det kanske jag gör.

H

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren HHannaS med Poeter.se id #28435 innehar upphovsrätten